

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr. 39

Er heerste een ongewone en diepe verslagenheid in de grote receptiezaal van de hemel. De aanwezigen stonden in kleine groepjes stil te fezelen.

September 1981

1

IN DIT NUMMER VINDT U ...

Een kleine rechtzetting voor ons artikel over Kessel-Station
verschenen in Salvator nr. 38.

Een authentiek verhaal over onze heiligen in de hemel.

Hoe Grooooot-Nijlen slechts een gedeelte van haar onderworpen
lijfeigenen belasting laat betalen op de riolering.

Hoe de Grooooot-Nijlsense waanzin zelfs reikt tot in de Nieuwe
Telefoongids.

Hoe Grooooot-Nijlen zich gespecialiseerd heeft in pikzwarte
sociale woningen en andere duistere aangelegenheden.

En de grote kordaatheid waarmee onze Grooooot-Nijlense gezags-
dragers optreden tegen de omstreden verkaveling De Peuter in de
Blauwenhoek.

RECHTZETTING

In Salvator nr. 38 staat op blad 16 een grove historische on-
waarheid ! In het wereldgebeuren worden nogal dikwijls beteke-
nisvolle geschiedkundige gebeurtenissen, al naar gelang de
heersende politieke regimes van het ogenblik, opzettelijk ver-
wongen. Ten behoeve van het KESSELSE nageslacht en van sommige
trouwe lezers die ons voor deze grove fout op de vingers tik-
ten, willen wij er in ieder geval op wijzen dat zulks bij ons
niet het geval is ! De muziekinstrumenten van de vroegere
veloclub aan Kessel-Station waren inderdaad geen afgedankte in-
strumenten afkomstig van de turnkring uit Kessel-dorp. Dat kon
ook niet ! De veloclub bestond immers in de jaren 20 en de
turnkring werd pas later opgericht rond 1930. Het bestaan van
de veloclub aan Kessel-Station behoorde toen al tot het definitie-
tieve verleden en de vroegere clubleden die meestal zelf een
of ander muziekinstrument bezaten sloten zich later aan bij de
bloeiende turnkring van Kessel die maar al te graag muzikanten
rondselden.

Ook hebben wij nog reacties gekregen over 't boerke van de Foot afgebeeld op blad 5. Wat die duivenmelker eigenlijk met de trein van Kessel-Statie te maken heeft, vroeg men ons. Wel die man stond 's morgens vroeg, toen de mensen voor hun werk naar de eerste trein stapten, al op 't veld in 't zweet zijns aanschijns te zwoegen en wanneer diezelfde werklieden dan 's avonds met de trein vermoeid huiswaarts keerden, zagen zij 't boerke nog altijd net zoals 's morgens even fris en opgewekt op 't veld staan te hakken. 't Boerke van de Foot kon inderdaad 's avonds nog heel hard werken want in de dag deed hij immers niets ... !

Tot slot van deze langgerekte rechtzetting moet ook nog wel gezegd dat de schrijver van het beruchte artikel over Kessel-Statie helemaal niet Herman Van Regenmortel is. Wat zou die immers over Kessel-Statie hebben kunnen weten ? Diegene die het allemaal van een naaldje tot een draadje op een gezapige manier verteld heeft, met naam en toenaam en alle pikante details erbij, was niemand minder dan René Verswijvel, geboren en getogen aan Kessel-Statie en nog steeds met hart en ziel tot in merg en been verknocht aan Kessel-Statie !

ZE ZAGEN HET NIET MEER ZITTEN.

Het is al wel een hele tijd geleden dat het gebeurde maar ik meen dat het wel de moeite waard is om te vertellen. Het bracht immers zulk een grote ommekeer, dat velen meenden het voortaan wat lossers te mogen doen.

Er heerste een ongewone en diepe verslagenheid in de grote receptiezaal. De aanwezigen stonden in kleine groepjes stil te 'fezelen' met bedrukte gezichten en 't grote nieuws te bespreken. De vrouwen vooral schenen diep aangedaan en de tranen parelden in hun ogen die ze almaardoor moesten schoonvagen met hun zakdoek. Stel u maar eens voor, geschrabd van de lijst van alle heiligen en zonder een paar maanden vooropzeg ! Zo maar ineens voor een voldongen feit gesteld. En dat na jaren trouwe dienst tenbate van iedereen, van alle sukkelaars en mensen in nood. Voor alle kwalen kwamen ze immers hulp afsmeaken. Tegen de tand- en oorpijn, reuma in armen en benen, schele hoofdpijn, een zwaar valling, de mazelen en de kinkhoest. Tegen dat hun geit moest lammeren en tegen de pootjesziekte, noem maar op ! Kortom voor alles, zelfs tegenslagen met het vee en de droogte, tegen donder en bliksem. Allemaal te lang om te melden. Maar ze kwamen erom en ze werden geholpen ook !

Nu werd er zelfs rondgefluisterd dat die en die heilige nooit heeft bestaan. Wat een affront zeg ! Ge kunt wel denken.

Sinte-Pieter, ocharme, was er van 't ondersteboven en wist waarlijk niet wie hij het eerst moest troosten. Er waren er ook zoveel in hetzelfde geval. De goede heilige liep daar op en neer voor de hoge gouden hemelpoort met zijn sleutel nu in de ene, dan weer in de andere hand. Zenuwachtig, men kan niet meer en hij was gedurig bij zichzelf aan 't praten en het gouden reepke boven zijn hoofd stond er zo waar een beetje schuin van.

'Maar wat zijn ze daar beneden nu eigenlijk wel van zin ? Zijn dat nu nog streken ! Gaat dat niet uit de hand lopen ? En hoe krijgt ge 't dan weer terug op zijn poten, he ! Zie de nonnekens maar, die zijn er zodanig van geschokken dat ze hun kappeke al rap in de kommode hebben gestopt en niet meer durven bidden, uit schrik van nog heilig te worden.'

En sommige pastoors in hun kerken maken dat ze van onze beelden vanaf zijn, zo gezegd omdat de stijl van het bouwwerk er beter zou bij uitkomen. Ze halen als de beeldstormers alles van hun voetstuk en steken het op zolder of verlappen het aan een antiquaar. Zo belanden soms echte antieke stukken, uit goed eikenhout bij de een of andere nieuwe rijke die soms nog niet naar de kerk gaat of 'ne vaderons leest. Ja, ja, 'k heb zo al eens een schoon vaan, dat vroeger altijd in de processie werd gedragen, in een restaurant zien hangen, om de muur te versieren. Dat noem ik durven. Weten ze soms niet dat zo iets daar niet past ! Dat zulks toebehoort aan ons cultureel patrimonium en alleen in de kerk op zijn plaats is.

De grote heilige streek met zijn fijne hand over zijn weelderige witte ringbaard en er lag zulk een droeve en verbitterde trek om z'n mond.

- 'Zijn onze heiligen dan altijd geen beste voorsprekers geweest bij de Allerhoogste ? En wat gaat er van bidden nog in huis komen ? Of moet dat ook al niet meer ? 'k Weet het, 'k weet het, daar zijn nu slimme doktoors en bekwame specialisten, maar soms weten ze 'r toch ook geen raad mee ! En dan ?... Ja, dan in de uiterste nood komen ze in 't genipt nog wel eens af. En wat zoudt gij dan weeral doen ? Helpen natuurlijk, wat anders !

Sinte-Pieter vaagde met zijn zakdoek het zweet van zijn glimmende kop die er nog kaler bij scheen met al die miserie. Hij hapte naar lucht, en hij had het vreselijk benauwd. Hij zette dan z'n kolknoopje los. Zo, dat was al veel gemakkelijker.

Toen trok hij een der sterren, die het blauwe tapisplain sierden vierkant open. De frisse lucht stroomde binnen. Het monterde hem op. Het deed hem deugd. Om z'n zinnen wat te verzetten nam hij zijn grote kijker en tuurde in de diepte. Daar lag de wereld voor zijn voeten, badend in het zonnelicht, want 't was een klare dag.

Sint-Pieter trok een der sterren, die het blauwe vast tapijt sierden vierkant open en zag door zijn kijker in de oneindige diepte een fris dorpje liggen. Dat moet zeker Kessel zijn als ik mij niet vergis, zei hij tot zichzelf.

Zijn kijker gleed langzaam en spiedend over de aarde. En 't wou nu ook lukken, maar daar merkte hij opeens een fris dorpje op dicht bij de samenloop van de beide Neten.

- 'Kessel als ik me niet vergis ! Daar wonen nog eens goede mensen. Die gaan nog goed naar de mis. En daar leren de moeders hun kinnekens nog een kruiske maken. Dat is daar wel fel veranderd, want vroeger jaren heeft het daar ook gespannen tussen de 'Robbers' en de 'Ezels'. Maar dat is allemaal al lang bijgelegd en maar goed ook ! Maar nog veel jaren vroeger, zowat in de eerste jaren van de 17e eeuw, moet het daar ook geen pretje geweest zijn om pastoor te spelen. Toen moet daar 'ne duivel van een vent gewoond hebben. Een herbergier die nog meier moet geweest zijn, maar wegens zijn wangedrag was afgesteld. Hij was gans meester op het dorp en alle dieven en moordenaars waren bij hem thuis. Pastoor Jan Luyten werd door die kerel gedwongen Kessel te verlaten, en in 1607 liet hij pastoor van Tongerlo, die een begoed man was, bijna verraderlijk doodslaan door een van zijn handlangers. Hij had ook de pastoor zijn land afgenomen, de sleutel van de kerk laten namaken en meer van dergelijke wandaden. Zijn vrienden dreigden het ganse dorp plat te branden als ze tegen hem iets durfden ondernemen. In 1613 bracht deze vlezige duivel zijn vrouw moorddadig om en hij leverde pastoor Dierk Simons zulke last dat deze in een schrijven aan zijn bisschop vroeg, die slechte kerel te straffen, zoniet zou hij ook gelijk zijn twee voorgangers tot vertrekken moeten besluiten. Dat waren nog eens slechte tijden !

Sinte-Pieter liet een diepe zucht. Hij had ook al zoveel mee gemaakt !

Diepe rimpels kwamen in zijn hoge voorhoofd.

- Och, waar lig ik weer aan te denken, dat is allemaal lang voorbij ! Maar dit nu weer en dan nog met eigen volk ! Zie maar 'ne keer hoe bedrukt die sukkels daar staan ! En wat moeten die nu gaan aanvangen ? Dan zeggen ze nog dat geleerde bollen het allemaal hebben opgezocht en uitgekiend, precies of ze al die tijd op hen hebben zitten wachten, om het te weten te komen. Waren er dan vroeger geen pientere mensen of hebben die altijd maar zitten dromen en 't mensdom maar voort laten 'sjouteren'. Zie maar al die kunstenaars, bouwmeesters, beeldhouwers, schilders, dichters, muzikanten, ja noem maar op. Wat hebben die allemaal verwezenlijkt ! Dat was geen klein bier ! Dat kunnen ze nu niet meer ! Tegenwoordig houden ze de mensen maar voor de gek met hun kunst. Dat is puur zothouwerij ! De goeie smaak is totaal verloren gegaan.

De heilige portier smekte een paar keer met z'n tong en er kwam zulk een bittere trek om zijn mond, alsof hij een wrange smaak wou doorzwelgen.

*Daar vlak tegenover hem zag hij plots Sint-Nicolaas op een stoel zitten.
Die zag er echt niet goed uit.*

- En die jonge soort van tegenwoordig, die heb ik ook niet hoog op. Die ziet ge ook niet meer in de kerk. Die zeggen dat ze 't niet meer zien zitten, om het op z'n Hollands te zeggen. Ja, niet meer zien zitten ! Maar 'k zal het eens zeggen ! Ze zien ons Heer niet meer staan ! Dat is wat anders en hun ouders al evenmin ! Ze weten nu alles beter en volgen hun eigen koppeke ! Hoe zouden ze 't nog zien zitten met hun lange haren voor hun ogen ? Ze zien maar zo ver als hun neus lang is. Ze peinzen dat ze leeuwen zijn, maar later zullen ze wel weten, dat ze allezeleven maar dikke uilen waren. Ze verwijten ons dat we ouderwets zijn en dat de tijden veanderen. Maar 't is niet zo zeer de tijd die veranderde, die ging gewoon verder.

't Zijn de mensen zelf die 't anders doen. En dan lijden ze aan stress en overspanning, en dan maar poederkens en pillekens slikken om te kunnen slapen. Vroeger jaren hoorde gij daar niet van ! Maar toen baden ze voor 't slapen gaan het rozenhoedje, heel 't gezin te zamen en dan vielen ze als vanzelf in slaap en waren al blij dat ze 'r konden tussen kruipen !

Och, er kwamen zo allerlei zaken door z'n hoofd geflitst en hij wou er echt niet verder aan toegeven.

Daar vlak tegenover hem zag hij plots Sint-Nicolaas op een stoel zitten. Die zag er echt niet goed uit. Die had z'n mijter afgezet en zijn staf tegen een wolkske gezet. Toen hij Sinte-Pieter in zijn richting zag kijken, stond hij moeizaam op en kwam er naartoe gesleuft om wat troost te vinden. Hij zag er nu opeens veel ouder uit met al dat gedoe.

- Hoe is 't collega, zei Sinte-Pieter, toch zeker weer geen rheumatice ?

- Och man, 't is erg, ik ben er kapot van, ge weet gij dat goed genoeg gij !

- Maar ge moet dat allemaal zo niet opnemen, Daar zijn al andere wolken gebarsten en tenslotte komt alles weer goed. Maar

schoon is 't zeker niet ! Gij die allezeleven op de bres hebt gestaan, dag en nacht, in regen en wind en in kou en in sneeuw!

- Ja, Pieter, ondank is 's werelds loon, maar dat het allemaal zo zou aflopen, had ik toch niet kunnen denken. Ze laten u vallen als een baksteen en voorts apen ze u na dat het affrontelijk is om te zien. Als 't maar wat opbrengt. Op alle feestjes en in alle winkels ziet ge nu Sinterklasen.

- Sinterklasen wel, maar geen Sinten, geen heiligen zo als gij.

- Ja, ze hebben meer weg van Janklase ! Hansworstën zijn het, verklede paljassen met aangeplakte baarden van watte of koord of zo.

- Maar de kindjes hebben dat wel op, die zien scherper dan ze denken !

- Ze spelen er toch de fijne mee en geven ze handjes en een kleinigheid om een grote vis te vangen. 't Is puur valsigheid.

En aan 't groen water van 't kasteel 'de Marnix', zegden de moeders telkens aan hun kleintjes 'Zie daar is sé, daar is nà Pjèreke Greef !' En werkelijk van tussen 't lover der treurwilgen die over de vijver hingen, zagen ze dan in 't midden van 't park, een wit marmeren paardje op een voetstuk staan.

- En ze beginnen er al vroeg mee, van in oktober al en ze laten zich afhaken aan de boot of op de vlieghaven, met veel muziek en tamtam en omringd door tientallen Zwarte Pieten, die maar zot doen om de aandacht te trekken.
- Ja de mensen laten zich beetnemen, gelijk met honderden andere artikels waar ze reclame voor maken. Ze trappen erin. Het mensdom wil gefopt zijn.
- Wat denkt ge nu verder te doen, goede Sint ? En met uw knecht en uw ezeltje en uwe schone witte schimmel ?
- 'k Heb er al veel liggen op 'dubben' en ik denk van nog maar wat te aanzien, maar ik doe ze in geen geval al van de hand. 'k Zou het niet over m'n hart kunnen krijgen.
- Ge hebt gij groot gelijk. Ge hebt er dan nog altijd uw plezier aan, want stil zitten kunt gij toch niet.
- 't Was toch een schone tijd en we kwamen zo wat overal, he !

Maar in het Antwerpse waren we toch minder gekend en dat ging zo wel tot Lier en omstreken. Dat is maar gaan veranderen na de eerste oorlog, ja ge moogt wel zeggen tot het einde der twintiger jaren. Te voren kwam daar 'Pjèreke Greef' he ! 'Sintergreef' zegden de kinderen toen ook, maar dat was geen heilige zulle, al deed hij dat wel goed. De mensen waren er heel content over.

- Maar wie was dat dan eigenlijk wel, kon die 't dan zo goed doen ?

- Wel dat zat zo. Gij weet wel, vroegerjaren brachten grote zeilschepen specerijen van over zee naar onze lage landen, en op zekere keer legde er weer een boot aan te Antwerpen, geladen met vreemde vruchten : vijgen, dadels, appelsienen en wat weet ik al. Ze probeerden die in de handel te brengen, maar daar was niemand die ze kocht. Daar zat geen trek in. De mensen waren nog niet gewoon aan die vreemde smaken die soms zoet, soms zuur en ook wel eens bitter waren.

- En wat hebben ze dan daar mee gedaan ?

- Wel om ze niet te laten rotten in het ruim, besloot de schout van Antwerpen dat fruit aan de arme kinderen uit te delen. Deels uit 'compassie' en deels om dit fruit te leren kennen en waarderen. Die schout was eigenlijk een graaf, de marktgraaf van het Land van Rijen en vandaar dan de naam graaf of De Greef van halfvasten. Stillekens aan begonnen ze 'r ook wat suikergoed en koeken bij te doen.

- Dat was dan wel erg welkom zo in 't midden van de vasten.

- 'k Zou 't geloven, want toen hadden de mensen niet veel. De kindjes waren toen wat blij als ze hun holleblok of een teljaar bij de haard konden zetten ! Als ze dan 's anderendaags een suikeren uurwerk of een hesp of een sigaar en een koek vonden, waren ze de koning te rijk. Later zijn daar ook nog enkele chocoladen 'postuurkens' bij gekomen.

- Dan zal 't wel kermis geweest zijn !

Sinte-Pieter liet de goede Sint maar vertellen. Hij zag dat 't hem deugd deed en zijn miserie er blijkbaar scheen bij te vergeten.

- Kunt ge wel denken ! En tegen de eerste communie, die deden ze toen op Witte Donderdag, mochten de kinderen al eens mee naar Lier om een paar schoenen of een nieuwe 'tanu' of een kleedje. Dan gingen ze te voet of zaten achter op de fiets van moeder. Sommigen mochten mee rijden met de kar van Marie Kets of later ook al met het buske van Charel Ceusters. En dan aan 't groen water van 't kasteel 'de Marnix', dan zegden de moeders telkens aan hun kleintjes 'Zie doar is sē, doar is na Pjèreke Greef !' En werkelijk van tussen 't lover der treurwilgen, die over de vijver hingen, zagen ze dan in 't midden van 't park, een wit marmeren paardje op een voetstuk staan. Het maakte hen beiden heel gelukkig dan en vertederd keken ze een poosje toe. O wonderschone kinderjaren !

- En schone moeders, met een hart van koekebrood !
- Ja, zo is 't wel, maar in die streek moest ik eigenlijk niet veel zijn. Ik had er wel een paar klantjes, maar als die kinderen over mij spraken, dan lachten de anderen hen vierkant uit en noemden ze 'labbekakken' want Sint-Nicolaas was voor hen een onbekende en dat deed me soms een beetje pijn. Maar ik heb wel schone herinneringen aan die tijd, want op m'n doorreizen heb ik er nog goeie vrienden ontmoet, o.a. Sint-Gummarus uit Lier, een doorbrave mens. Die sukkelde zo wat met een breuk, en het ging er niet goed thuis want hij had 'ne chef van een wijf, een echte helleveeg. En Sint-Rumoldus van Mechelen en Sint-Anthonius, een gekende varkensstouwer uit Koningshooikt en nog veel anderen die hier nu op pensioen zijn.
- Gij hebt toch een goed geheugen zeg, Sint-Nicolaas, hoe kunt ge 't allemaal zo lang onthouden ?
- Ja wel, daar heb ik geen klagen van. Ik heb allezeveven 'ne goeie kop gehad. Maar m'n benen man, die willen niet meer mee, ze zijn stijf en wegen gelijk lood.
- Ge zoudt zeggen he, gij die altijd zo 'ne rappe zijt geweest en zo hebt kunnen 'klefferen' op de 'cornissen' en over de nokken van de daken en dan mocht het zo 'gladdig' zijn nog zo ! ..

Er werd aan de grote poort gebeld. Een schuchter belleke maar!

- 'k Zal eens eerst gaan kijken, een minuutje, Sint-Nicolaas !

Sinte-Pieter haastte zich naar de inkomhall. Hij peuterde met z'n grote sleutel in het slot en draaide de poort op een kier-tje. Hij bekeek de vreemdeling van onder tot boven met gefronste wenkbrauwen, maar toen die zich bekendmaakte en de complimenten deed van mijnheer pastoor, klaarde zijn gezicht helemaal op. Hij zwierde de poort wagewijd open en zei met een warme stem 'Kom binnen, mijne vriend, in de vreugde des Heren ! We zullen voor u eens rap een gezellig flatje laten klaarmaken !'

Het was er immers weer ene van Kessel ! ...

Ghislain Verreydt

BELASTING OP DE RIOLERING ... 59ste VERVOLG EN SLOT ?

Eind augustus kregen een heleboel Kesselaars de deurwaarder op bezoek omdat ze hun rioleringsbelasting niet hadden betaald.

De redenen waarom ze dit hadden verzuimd zullen wel zeer uiteenlopend zijn geweest maar zou het ver naast de waarheid zijn wanneer we stellen dat de overgrote meerderheid van die 'onverlaten' het vertikten die belasting te betalen omdat ze - terecht - van mening waren dat ze op een ergerlijke manier werden gediscrimineerd ?

Want al zijn 'alle Belgen gelijk voor de wet' in Grooooot-Nijlen houdt men er volkomen andere opvattingen op na. Nog steeds is het schering en inslag dat van burgers, die op identiek dezelfde manier hun afvalwater in een ingebuisde gracht lozen, de ene wèl rioleringsbelasting betaalt en de andere niet. En al is het een gekende taktiek van onze gezagsdragers die feiten te minimaliseren en steeds te gewagen van 'te verwaarlozen en niet te vermijden uitzonderingsgevallen', de realiteit is onbetwistbaar anders. Een groot aantal belastingsplichtigen wordt 'vergeten'. De belastingsrol wordt nog steeds opgesteld volgens de 'strootje-trek' methode. Zoiets mag gewoon niet ! En zoiets mag nog veel minder in lengte van dagen blijven duren ! Een gemeentebestuur dat zichzelf respecteert moet daar definitief een eind aan stellen ! Tenslotte is het toch maar een probleem dat met een beetje goede wil kan opgelost worden. Wij hebben niet de pretentie alle wijsheid in pacht te hebben maar slaan we de bal mis wanneer we er van uitgaan dat er slechts twee mogelijkheden bestaan om uit deze al te lang aanslepende knoeiboel van vergaande discriminatie, oneerlijkheid en onwettelijkheid te geraken.

De eerste mogelijkheid - en de beste - is de belasting gewoon af te schaffen. Is dit om financiële redenen niet mogelijk dan rest er alleen nog maar de mogelijkheid om met een schone lei van voren af aan opnieuw te beginnen en dan de enige logische, milieuvriendelijke en WETTELIJKE oplossing te kiezen : nl. Iedereen die afvalwater loost - ongeacht of dit nu gebeurt in een 'echte' riolering, of in een geheel- of gedeeltelijk ingebuisde gracht, of in een open gracht langs de straatweg - te belasten.

Ten gerieve van onze bewindvoerders, die nog steeds in het ongewisse zijn over de vraag wat nu eigenlijk een riolering is, drukken we hiernavolgend het antwoord af dat het Provinciebestuur ons verstrekt heeft op onze vraag nu eens duidelijk te zeggen wat een riolering is.

Wij citeren dan ook woordelijk :

'In antwoord op uw schrijven van 14 maart 1981 heb ik de eer u mede te delen dat, volgens artikel 3 § 1 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, een openbare riolering is : openbare afwateringen, aangelegd als ondergrondse geleidingen of openluchtgreppels en -grachten, bestemd voor het opvangen van afvalwaters.'

Duidelijker kan het ons inziens niet. Of het voor de bestuurders van Grooooot Nijlen nu duidelijk genoeg is zullen we ontdekken bij de aanstaande besprekingen voor de belastingen voor het jaar 1982.

DE WAANZIN KENT VELE VORMEN.

Tot hun stomme verbazing en met machteloze woede hebben de KESSELAARS, die als gevolg van de straatnaamwijziging met een nieuw adres werden opgezaald en aangesloten zijn op het telefoonnet, eens te meer moeten vaststellen hoe er met hen gesold wordt.

Immers in de nieuwste Officiële Telefoongids 1981/1982 werden ze ongevraagd en van de ene dag op de andere, tegen alle redelijkheid en logica in en met een grenzeloze verachting voor de wil van 'koning klant' opgenomen met als woonplaats ... NIJLEN.

De verwarring en de chaos zijn nu compleet. Er woont nu zelfs geen enkele dokter meer in Kessel-Dorp. En dat de telefoonabonnees die 'iets ter hand trekken' erge schade zullen lijden in hun beroepsactiviteiten lijdt geen twijfel.

Om de ontreddering nog te vergroten werden zelfs de telefoonabonnees die vroeger, om verwarring te voorkomen, in de gids waren opgenomen gevolgd door de naam van hun echtgenote of venoot, nu, tegen hun wil in, afgedrukt zonder die tweede naam !

Wie bekokstooft dergelijke waanzin nu eigenlijk ? Een volkomen overbodige vraag want, zoals altijd zal weer niemand schuldig zijn. De verantwoordelijkheid zal op de schouders van 'de andere' worden afgewenteld.

En degene die het aandurft te protesteren en op zijn rechten staat zal gewoontegetrouw gedoodverfd worden als de eeuwige lastverkoper, de malkontente, de wringer, de aartsconservatief of de negativist.

Want politiekers en administratie staan boven alles en iedereen ! Die kunnen zich immers niet vergissen, die hebben alle wijsheid in pacht, die doen geen stomiteiten ! En schuld en verantwoordelijkheid is altijd voor een ander. Zoals ook hier. In Nijlen schuift men alle verantwoordelijkheid voor de ontsporing van zich af, al geeft men wel toe dat er lijsten werden verzonden naar de Regie van Telegrafie en Telefonie.

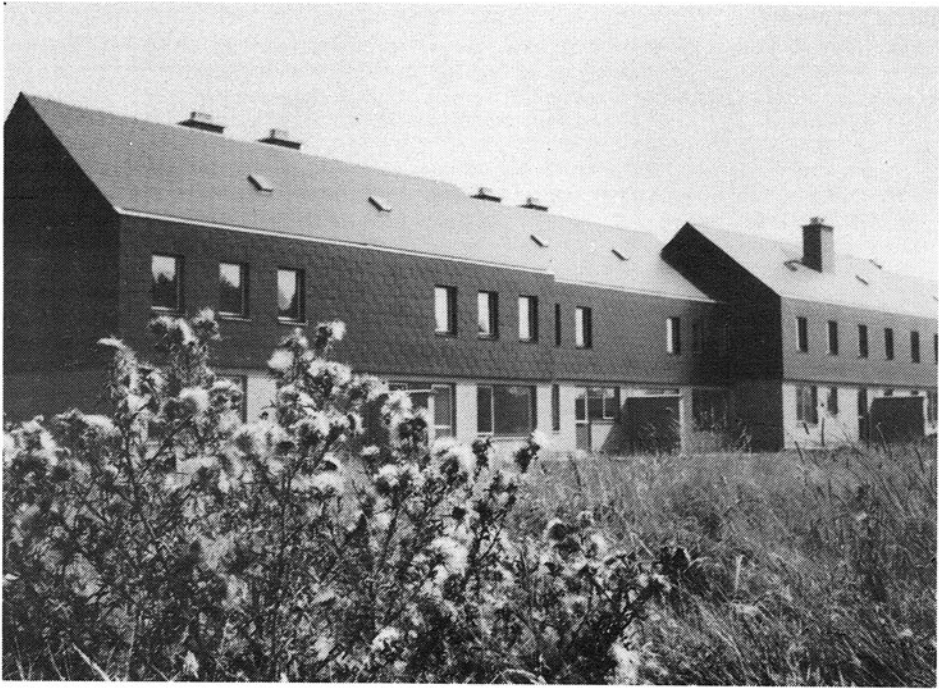
Bij de Regie van Telegrafie en Telefonie steekt men alle schuld op het Nijlense gemeentebestuur. 'Wij hebben de nieuwe lijsten zo van het Nijlense gemeentebestuur ontvangen' luidt hun versie.

Het eeuwige liedje van de open paraplu. Het gekende middeltje om van waarheid, halve leugens en hele leugens een soepje te brouwen dat niet meer te pruimen is. Het er bijhorende zoeken naar de klassieke zondebok en de even klassieke doofpot zal dan ook al volop bezig zijn. Haast iedere poging om de juiste toedracht van deze onverkwikkelijke geschiedenis te weten te komen loopt op een sisser uit. Inzonderheid bij de Regie van Telegrafie en Telefonie klapt men dicht.

Op de vele brieven die naar deze dienst werden verstuurd om opheldering te vragen kwam er, tot hiertoe althans, geen enkel antwoord. En dan bedenken dat dit alles het rechtstreekse gevolg is van die volkomen zinloze straatnaamveranderingen. De leerling-tovenaars uit Grooooot-Nijlen, die kost wat kost hun koppig zinnetje hebben doorgevoerd, mogen fier zijn op hun geesteskind !

Bijna even fier als onze Grooooot-Nijlense bewindvoerders op hun democratische ingesteldheid.

De lijsten met de nieuwe straatnamen werden door de Nijlense administratie al naar de Regie van Telegrafie en Telefonie verzonden op het ogenblik dat de nieuwe straatnamen nog niet eens door de gemeenteraad waren goedgekeurd ! Pure, onvervalste democratie dus ! Maar dan wel op zijn Grooooot-Nijlens

De sociale woningen aan de Lierse Steenweg zijn nu zo goed als voltooid. Wat hun bouwstijl betreft zeker niet volmaakt voor wie nog een greintje gevoel voor schoonheid heeft. Naast de zwarte wijk kunnen wij nu ook nog pronken met een 'pikzwarte' wijk.

KNOEIBOEL

De sociale woningen aan de Lierse Steenweg zijn nu zo goed als voltooid. Waarschijnlijk gezellige woningen, even waarschijnlijk warme woningen en heel waarschijnlijk betaalbare woningen. En dat vele mensen zeer gelukkig zullen zijn met één van die huizen moet niet betwijfeld worden.

Maar dat ze, althans wat hun bouwstijl betreft zeker niet volmaakt zijn zal geen mens, die nog een beetje gevoel voor schoonheid heeft, ontkennen, al valt er over smaak niet te twisten.

Dat ze tevens het uitzicht van onze dorpskom, die eigenlijk nooit 'moeder's mooiste' is geweest en die de jongste jaren al heel wat mislukte 'ingrepen' heeft ondergaan, nog maar eens een ferme knauw zullen toebrengen, staat dan ook vast.

Zonder ze nu onmiddellijk de 'pikzwarte' wijk te gaan noemen, zoals we deze pronkstukken al eens hoorden afschilderen, zullen ze de 'inkom' van ons dorp dan ook tot in de lengte van jaren blijven ontsieren !

En dat er dan nog een geurtje aan het kleurtje zit maakt de zaak alleen maar erger ! Komt daarbij nog dat men het reeds lang voorbijgestreefde principe van 'dicht bijeen is warm' tot in het absurde toe heeft toegepast.

Waar haalt men het in 's hemelsnaam vandaan om in een landelijke gemeente zoals de onze een dergelijk aantal huizen op een veel te kleine oppervlakte bijeen te persen. Want al mag men het geheel met de weidse naam 'een soort woonerf' bedenken, de opvatting is volkomen in strijd, niet alleen met het gezond verstand, maar tevens met alle terzake uitgevoerde studies en experimenten. Gewoon een terugvallen in een woonsituatie die al haast een eeuw geleden werd afgezworen !

Een sociale woning moet betaalbaar blijven, daar kan men nu eenmaal niet onderuit. En dat er met de huidige bouwgrondprijzen moet gerekend en gecijferd worden staat natuurlijk vast. Er is echter een grens aan het aantal woningen per hektare. Met te veel op een beperkte ruimte leidt onafwendbaar tot conflict-situaties.

Misschien kunnen we ons echter troosten, al is het maar 'een magere troost' met de gedachte dat die conflictsituaties nog wel even zullen uitblijven, want door de perfecte 'timing' en organisatie waarmee een en ander werd afgehaspeld zullen de afgewerkte huizen nog wel een jaartje leeg en onbewoond moeten blijven staan.

Er moeten immers nog onteigeningen plaats vinden om sommige werken te kunnen uitvoeren. Het valt dan ook niet te betwijfelen dat er zich nog grote moeilijkheden zullen voordoen eer alles in kannen en kruiken is.

Temeer daar sommige problemen door de aard van het bouwterrein zomaar niet in een handomdraai zijn op te lossen.

We denken hier heel speciaal aan het rioleringsprobleem !

En al is het zeer gevaarlijk de toekomst te voorspellen toch durven we er onze hand voor in 't vuur steken dat er, eer we een paar jaar verder zijn, nog een hartig woordje over de afvoer van het afvalwater in dit gebied zal gesproken worden. Het zal daar letterlijk en figuurlijk nog erg gaan stinken.

De beruchte beroepsverkavelaar De Peuter uit Herentals zette zijn zoveelste verkaveling in ons dorp op touw. Met een onvoorstelbare driestheid en brutaliteit, zonder de minste goedkeuring of enige toelating, werd aan de Blawenhoek alles ontbost en ontsaveld.

MET GROTE KORDAATHEID

Ongeveer in het midden van de schone maand mei zette de gekende of beter de beruchte beroepsverkavelaar De Peuter uit Herentals aan de Zandstraat en de Blauwenhoek zijn zoveelste verkaveling in ons dorp op touw.

Het terrein werd ontbost en zonder één enkele vergunning werd er op grote schaal met ontzavelingswerken begonnen.

Een schepen, behorend tot de partij waarvan men tijdens de verkiezingsperiode moeilijk kon zeggen of ze nu rood of groen was, werd van een en ander op de hoogte gebracht. De man viel volkomen uit de lucht alhoewel de verkavelingsplannen, of wat daarvoor moest doorgaan, al een tijdje op het gemeentehuis lagen. Maar kom, een mens kan niet alles weten en nog veel minder alles beletten. Het ontzavelen ging dan ook in een gezapig tempo voort.

Half juni echter zat het spel volop op de wagen. Met een onvoorstelbare driestheid en brutaliteit, zonder één enkele goedkeuring of toelating van welke instantie ook, zonder borgstelling of zelfs maar een aanvaardbaar plan en met een mateloze minachting voor wat mijn en dijn is, werden de werken met groot materiaal en in een razend tempo aangevat. Op één dag werd de bedding voor de riolering uitgegraven en de rioleringsbuizen voor een groot deel ingewerkt.

Tezelfdertijd werden de aanpalende eigenaars, die de verkavelaar in zijn project wilde betrekken en moet betrekken - omdat hij zonder hun medewerking geen schijn van kans heeft een verkaveling uit te bouwen die aan de wettelijke voorschriften voldoet - gouden bergen beloofd. Wanneer dit al te doorzichtige foefje niet pakte, deinsde onze beruchte verkavelaar er niet voor terug hen onder druk te zetten, te intimideren, af te dreigen, te beliegen en bang te maken.

Het werd al té gortig en het college van burgemeester en schepenen kon dan ook de kop niet blijven in 't zand steken. 'Met grote kordaatheid' trok ze haar fluwelen handschoenen aan en ging met de onverlaat onderhandelen.

De verkavelaar vatte met man en macht de bouw van de toezichtspuiten op de rioleringsbuizen aan. Zonder de minste moeilijkheden of ook maar enig optreden door de gemeenteoverheid werden ze volledig afgewerkt.

De werken moesten stilgelegd worden, maar om alle gevaar voor spelende kinderen uit te schakelen mochten 's anderendaags de grootste kuilen geëffend worden. De verkavelaar, waarschijnlijk gek van angst, had alles blijkbaar verkeerd begrepen en de volgende morgen werd er dan ook met man en macht met de bouw van de toezichtspuiten op de rioleringsbuizen aangevat. Zonder de minste moeilijkheden werden ze afgewerkt.

Het ontzavelen bleef ondertussen even gezapig verder gaan tot op 6 juli het gore zaakje door de oppositie voor de gemeenteraad werd gebracht.

Vanzelfsprekend kunnen we het gehele debat hier niet weergeven. Daarvoor dienen de dagbladen en de diverse politieke tijdschriften. Een paar hoogtepunten kunnen we wel even aanhalen.

Vooreerst een uitspraak van schepen De Winter. Die had het over 'BEGELEIDEN' van de verkavelaar. Meteen wisten we hoe laat het was !

Burgemeester Laenen sprak stoere taal en nam de historische beslissing : 'De machines zullen verzegeld worden.' Helaas de machines waren juist vóór de gemeenteraadszitting op een mysterieuze manier spoorloos verdwenen !

Het absolute hoogtepunt van het debat was echter de zielige uitspraak van diezelfde burgemeester Laenen : 'IK KAN ER TOCH MIJN BED NIET BIJ MAKEN !'.

Wij zijn echter van mening dat een burgemeester met een klein beetje haar op zijn tanden en die een eind wil maken aan een dergelijk schandaal er wèl zijn bed bij maakt !

Op 7 en 8 juli was er dan ook terug grote bedrijvigheid op de werf. Ontelbare vrachtwagens grond en afval werden aangevoerd. Op 10 juli verscheen er weer een grote machine om alles te effenen. In augustus werd er een begin gemaakt met de infrastructuurwerken en werd de hoofdkabel voor de telefoonleidingen ingegraven.

De aanpalende eigenaars die de verkavelaar in zijn project wil betrekken worden nog steeds op dezelfde onduidelbare manier 'benaderd'. En onze 'wettelijke' gezagsdragers ? Ach ! die hebben andere katten te geselen. Met een glimlach van gelukzaligheid knippen ze lintjes door en verdringen mekaar om toch maar elke week 'op 't portretteke in een of ander gazetteke te staan'

En maar hopen dat de kiezer tegen volgend jaar in oktober hun bedenkelijke spelletjes al lang vergeten zal zijn !

Redactie en lay-out :

Tel. 031/80.36.80

Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan 9
2508 KESSEL

PR 000-0603726-95
BBL 320-0405166-67
ASLK 001-0769107-70

Verantwoordelijke uitgever :

Lode Van Regenmortel
Oude Bevelsesteenweg 56

2508 KESSEL